

Marea luptă dintre Hristos și ucenicii Lui

17 aprilie 2004

Gili Cârstea

Peste frumoasele coline ale Galileii, atunci când o mare lumină s-a revărsat peste țara lui Zabulon și Neftali, un grup de tineri din poporul ales a avut ocazia să privească dincolo de măhrama pe care a așezat-o Moise peste Scriptura vremii lor. Numele acestor doisprezece vor fi scrise pe frumoasa cetate a neprihănirii lui Hristos. Dar ei, ca și noi, au avut mari probleme cu noua față a lui Moise văzută prin ochii Învățătorului lor.

Ei au fost extrem de șocați de felul cum citea Isus Scriptura, care nu semăna deloc cu ce auziseră ei la sinagogă sâmbăta la prânz. Dacă nu ar fi fost magnetul fenomenal al minunilor pe care ei nu le puteau contesta, probabil că nici unul dintre ei nu ar mai fi rămas lângă El. Ei sperau că Isus este acela despre care vorbise Moise că va da lui Israel eliberarea. Dar felul în care prezenta El lucrurile îi ducea pe ucenici la agonie.

Creștea inima în ei când vedeau cum mulțimile, de obicei fluctuante și capricioase, devin tot mai receptive la solia lor. Dar ori de câte ori entuziasmul popular atingea paroxismul, Mesia le întorcea spatele și îi trimitea acasă. Ucenicii turbau. O asemenea lipsă de îndemânare politică îl exaspera pe Iuda, care ardea de nerăbdare, ca și colegii lui, să-L vadă pe Maestrul cât mai curând posibil pe tronul lui David. Ei sperau că acest lucru se va face prin polarizarea maselor, care vor obliga Sinedriul să accepte condițiile lui Hristos. Vă imaginați prin ce agonie treceau ucenicii noștri de fiecare dată când Isus rata sistematic toate ocaziile prielnice de a câștiga încrederea cărturarilor lui Israel.

După o astfel de ratare a declanșării unui asalt final asupra tronului lui David, cu ocazia înmulțirii pâinilor, Hristos a intrat în biserica din Capernaum și a explicat că misiunea Lui era să ofere noroadelor Pâinea Vieții care Se coboară din cer, adică Spiritul Sfânt care este adevărata viață. El a tras puțin de colțul perdelei care acoperea Sfânta Sfințelor, astfel ca poporul Lui să priceapă că gloria lui Dumnezeu nu este “nici prin putere, nici prin tărie,” ci prin spiritul jertfirii de sine al mielului pe care îl duci la tăiere.

Efectul acelei predici? Șaptezeci de ucenici îl părăsesc. Motivul? “Limbajul acesta este prea de tot.” Ah, de câte ori nu spunem noi astăzi la fel, când Dumnezeu mai strălucește peste noi câte o rază din gloria caracterului Său... Cum alergăm desperați după paragrafe care o combat, cum o mai răsucim până devine de nerecunoscut, ca apoi s-o expunem deriziunii publice... Spuneți că noi n-am fi făcut așa dacă trăiam atunci? Hai să vedem:

- Martorul Credincios spune că îngerul bisericii noastre este orb. “Prea de tot...”
- Trebuie să devenim pătrași de natură divină. “Prea de tot...”
- Dumnezeu Se află în proces, în boxa acuzării. “Prea de tot...”
- Dumnezeu nu omoară ființe inteligente, căci El este neprihănit după standardul legii. “Prea de tot...”
- Hristos a fost pătraș al naturii noastre căzute, ca fiecare urmaș al lui Adam. “Prea de tot...”

Astăzi, când Duhul Sfânt începe să ridice de peste Scriptură câte un colț al măhramei lui Moise, cât de mulți repetă greșeala celor șaptezeci, nemulțumiți că “o asemenea vorbire este prea de tot.”

Cei doisprezece au fost și ei ofenșați de vorbirea “prea de tot” a lui Isus; căteau și ei ca și noi astăzi, dar nu au îndrăznit să plece. Chemați să își clarifice poziția printr-un clar “Voi nu vreți să vă duceți?” curajosul Simon Petru își ia inima în dinți și formulează poziția grupului: “Doamne, la cine să ne ducem? (La credința moartă a teologilor noștri farisei? La marii noștri savanți saducheii cu noua lor teologie? La zeloții violenți și tulburați de naționalismul lor bolnav?) Tu ai cuvintele vieții veșnice.”

Cuvintele, da... dar faptele, acele fapte pe care Petru le aștepta din partea Celui Uns nu se vedeau. Să fii Unsul lui Israel și să te ții așa departe de tronul lui David era pentru ucenici culmea naivității politice.

Acest conflict a marcat toată perioada misiunii lui Isus alături de ucenicii Săi. Într-o seară, refuzați de locuitorii unui sat, ucenicii vor să folosească armele lui Dumnezeu: Să cadă foc din cer peste batjocoritori, așa ca pe vremea lui Ilie. Da, Acela era Dumnezeu, așa visau ei să cucerească lumea. De ce să nu înceapă chiar acum, ca o avertizare pentru băieții de la Conferința Generală, în cazul că le vine vreo idee...

Hristos le taie scurt elanul: “Nu știți de ce duh sunteți însuflețiți.”

Ucenicii sunt în agonie. Ce duh? Duhul lui Dumnezeu, care i-a făcut pulbere pe toți obraznicii de o mie de ani încoace. Acest Mesia chiar nu a citit Biblia? Nu a auzit până acum de potop, de Sodoma, de Ahab și teologii lui, de ursoiacele lui Elisei, de Uza, de hoardele de madianiți, amaleciți, asirieni sau egipteni expediați printr-un singur gest în somnul de veci? În noaptea aceea nu numai că au poposit la vreo stână pe câmp, dar chiar n-au putut să doarmă de furie. Era tot mai clar că s-au înșelat cu privire la Mesia. El nu reprezenta pe Tatăl, așa cum îl cunoșteau ei. Și nu înțelegeau acest conflict între El și Tatăl. Fiul Omului a venit să salveze, iar Tatăl vine să nimicească? Atunci cum se potrivește ce spune El, că “Eu și Tatăl una suntem?” Minte ucenicilor era sfâșiată de aceste contradicții fatale.

Altă dată, când le-a spus că la Ierusalim solia Sa nu va fi acceptată, iar cei din poziții de răspundere îl vor omorî, Petru a sărit din nou la luptă: “Să te ferească Dumnezeu să pățești așa ceva, Învățătorule.” Dar el era din nou însuflețit de un alt spirit, în nici un caz acela al Tatălui. “Înapoia Mea, Satano!”

Lui Petru greu i-a intrat în cap că Fiul nu face decât ce vede pe Tatăl făcând. Iar ucenicii vedeau complet diferit pe Tatăl făcând, față de cum îl vedea Fiul. Destul de târziu, dar au înțeles că vina era la ei, că un alt spirit îi controla și le prezenta pe Tatăl în Scriptură într-o lumină complet diferită de felul cum îl vedea Fiul.

Aceasta se pare că este și controversa noastră cu Fiul. Nici noi nu vedem pe Tatăl în Vechiul Testament așa cum îl vedea Fiul. Este timpul să cumpărăm de la El alifia pentru ochi. Dacă la El a fost așa de valoroasă, de ce să nu avem încredere că folosind-o vom ajunge și noi la aceeași imagine despre Tatăl?